
RAYEN TRU BALA SIMSON

Een klein dapper jochie met astma wordt
later een een groot Muay Thai kampioen
en hoe het verder ging.

Eddy del Prado

COPYRIGHT NOTITIE

Rayen 'Tru Bala' Simson

2de druk januari 2015

ISBN/EAN 978-90-821482-2-0

NUR-code 491

© Eddy del Prado 2014, 2015

Mail: pradopublisher@xs4all.nl

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reproductieve verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp).

VOORWOORD

Hoe mijn passie voor het kickboksen is ontstaan.

Mijn passie voor de vechtsport is onder andere ontstaan in Tokio. Ik maakte toen in december 2005 voor Omroep Flevoland een reportage over de K-1 GP. Remy Bonjasky, waarmee ik een onderdeel van het zondagse sportprogramma van de omroep maakte, toen al tweevoudig K1 GP kampioen, zou dat nu voor de derde keer kunnen worden. Dat vond de omroep voldoende aanleiding om me naar het Verre Oosten te sturen. In Tokio raakte ik gefascineerd door de efficiëntie waarmee tientallen Japanners, glimlachend en buigend, als perfecte radartjes in een groot geheel het belangrijkste Kickboks-toernooi van het jaar in goede banen leidden. Vip-gast Saskia Mannaert, de toenmalige partner van Bonjasky's trainer André Mannaert, werd met veel gevoel voor show naar haar vip-plaats begeleid. Ik wilde met haar entree de kijkers introduceren in de sporthal. De blonde Saskia stapte op hoge, rode pumps, waardoor ze boven alle Japanners uittorende, uit de vip-bus. Ze had een strakke, rode jurk met een blote rug aan. De Japanner met de koptelefoon zorgde ervoor dat er in straf tempo door de gangen van de catacomben van het overdekte honkbalstadion gelopen werd. Bewakers bogen voor haar, deuren gingen op tijd open. Ik liep met mijn videocamera achteruit vóór haar uit om niets van haar flamboyante entree in het enorme sportpaleis te missen. En plots verloor ik Saskia in de zoeker van mijn camera uit het oog omdat ik overdonderd werd door de sfeer in de met 60.000 vechtsportenthousiasten gevulde Tokyo Dome. Ik werd afgeleid door de snerpende, indringende stem onder de PlayStation tv-commercials die op grote videoschermen vertoond werden. De tientallen camera's. De reusachtige, 'bigger than life'-posters van Remy Bonjasky, Sem Schilt, Peter Aerts, Hong-Man Choi en andere kickboksers van wereldformaat. Alles op-

geleukt door veel Japanse tv- en filmsterren en Starlets. Ik begreep het ineens, Kickboksen is entertainment.

Jaren later stond ik in de kapperszaak van Rayen Simson in Nieuwegein. Robbie Timmer van Fighttalk stelde me voor aan de meervoudig Muay Thai kampioen. Na ons gesprek, begeleid door het tsjikstjak tsjik van de scharen en het zoemen van de tondeuses, besloot ik een artikel te schrijven over deze vechtende "Mooi Boy". Ik had een goed uitgangspunt voor het artikel, want Simson stond op het punt zijn rentree als kickbokser te maken op het komende kickboksgala van Slamm, Nederland vs Thailand. In de Almeerse sporthal, tot de nok gevuld met 2000 kickboks-liefhebbers, werd ik gegrepen door de integere en elegante manier waarop Simson de traditionele, spirituele Wai Kru danste, de ceremonie om de trainer te eren, aan het begin van de match tegen de Thai Lamsongkram Chuwattana. Het was een mooie, maar verraderlijke actie. Vanuit de typische Muay Thai clinch scheurde Simson met zijn elleboog de huid open boven de wenkbrauw van Lamsongkram waardoor de Nederlander de partij won. Ik was verkocht voor de "vechtsport van de 8 wapens", zoals de Muay Thai ook genoemd wordt.

In dit boek volgen wij het leven van Simson eerst aan de hand van de zes partijen die hij vocht tegen legendes als Ramon Dekkers, Ivan Hippolyte en Joeri Mes. Daarna volgen wij de vechter via "The Road to Japan" en Slamm! tot zijn laatste partij in de Amsterdamse Arena in 2010. In totaal stond Simson 123 keer in de ring. Hij won 102 partijen. En werd 8 keer wereldkampioen.

Almere, mei 2014

HOOFDSTUK 1

DE KLEINE RAYEN IN PARAMARIBO

“Waarin de 8 jarige Rayen na de militaire coup door zijn moeder Magda naar Nederland gehaald wordt.”

“Ga terug”, schreeuwde de kleine Rayen Simson. “Er wordt geschoten, er zijn overal soldaten!” Hij trapte zo hard als zijn fietsje dat toeliet terug naar huis, zijn zusje Millie tegemoet. Rayen was zoals altijd vroeger dan zij op weg naar school gegaan. Maar vandaag werd het anders zo rustige centrum van Paramaribo opgeschrikt door de militaire coup die in de vroege morgen van 25 februari 1980 was begonnen. Het nieuws van de onrust die toen uitbrak, ging als een lopend vuurtje door de Surinaamse gemeenschap in Nederland. Voor Magda Huiswoud was het aanleiding om haar oudste zoon Rayen naar Nederland te halen, wat haar pas in september van dat jaar lukte. Tot die tijd bleef Rayen bij haar schoonmoeder, oma Simson, waar hij al vanaf 1972, toen hij enkele maanden oud was, woonde en ook heel welkom was. Hij was tenslotte haar eerste kleinzoon. De eerste drie jaar van zijn leven woonde hij nog samen met zijn moeder bij oma Simson. Zijn vader was na zijn geboorte naar Nederland afgereisd. Op Rayen’s derde verjaardag, kort na de komst van zijn jongste broertje German, huurden de Simsons en de Huiswouds een busje en brachten de families gezamenlijk Magda en German naar het vliegveld Zanderij om ze uitgeleide te doen. Magda was er al lang zeker van dat haar toekomst en die van haar kinde-

ren voorlopig in Nederland lag. Voorlopig, want als zoveel vertrekkende Surinamers was ze vast van plan later terug te keren. Magda en German maakten deel uit van de tweede emigratie-golf van Surinamers naar het land van de kolonisator. Eerst, vanaf 1972 tot het uitroepen van de onafhankelijkheid in 1975 was een stroom Hindoestanen en Javanen vertrokken. Die bevolkingsgroepen hadden geen vertrouwen in de komende onafhankelijkheid onder het juk van de dominante Creolen. Ná de gouvernementsoverdracht in 1975, was het de beurt aan de Creolen. Zij konden op hun beurt niet geloven dat de kleine Surinaamse economie de welvaart zou brengen die door hun leiders beloofd was. Een derde van de Surinaamse bevolking was al vóór de declamatie van de Republiek Suriname naar Nederland vertrokken. Magda voelde aan dat de onzekere toekomst in Nederland met één klein kind wel te behappen zou zijn. Ze besloot Rayen, haar oudste, in De West te laten in de goede handen van oma Simson. Met German op haar arm, gewapend met een MULO diploma keerde ze zich op de trap van het vliegtuig nog één keer om om haar geliefden vaarwel zeggen. Ze was vastbesloten om Rayen zo snel mogelijk te laten overkomen. In de tussentijd zou ze hem jaarlijks opzoeken en hem veel bellen. De staatsgreep onder leiding van sergeant Desi Bouterse deed Magda besluiten haar oudste zoon uit Suriname te gaan halen.

Rayen op vliegveld Zanderij.

Rayen en German.

HOOFDSTUK 2

DE PATATKONINGEN

“Waarin Rayen en zijn vriendjes volleerde boefjes zijn, hij er nog een broer bij krijgt en naar Almere verhuist.”

“Klereleier”, riep Rayen op zijn Amsterdams over de dichtgevroren Da Costakade. “Klereleier”, galmden Steve en Malcom terug. De twee Ierse broertjes hadden de taak op zich genomen om Rayen en German in te wijden in het echte Amsterdams. Die twee Surinaamse gozers spraken veel te keurig Hollands. Ze wilden natuurlijk laten horen dat ze even beschaafd spraken als de Nederlanders, maar hun taalgebruik paste beter bij een oud-hollands schaatstafereel dan bij de bruisende hoofdstad. In tegenstelling tot de Suri’s konden ze de Mocros, hun andere vriendjes, bijna niet verstaan, maar die waren weer beter in andere zaken. Op die koude woensdagmiddag glibberden de vier vrienden met nog twee Marokkaanse broers de Da Costakade af, rechtsaf de De Clerckstraat op, in de richting van de Rozengracht naar de PlayFair speelhal schuin tegenover de Brandweerkazerne.

Met een handige draai en een droge klik opende Hassan het slot van de speelmachine. Hij haalde snel en geruisloos de geldbak eruit en leegde die in de zak die zijn broer open hield. Malcom en John wisten dan dat ze steeds enthousiaster tegen hun flipperkast moesten duwen en dat ze met krachttermen de bijna lege speelhal moesten vullen om de aandacht op zich te vestigen. Rayen en Ger-

man hielden zich een paar flipperkasten verder opzichtig verdacht op waardoor ze de ogen van de eigenaar op zich gericht wisten. Rayen bleef het langst achter om de aftocht van zijn vriendjes te dekken. Rayen was voor niemand bang.

Na gedane zaken gingen de vriendjes op weg naar de Walle-tjes, eerst glibberend over de Rozengracht en dan weer even mee lif-tend op de bumper van de tram. Na een grote zak patat bij de kraam naast de Waag, gingen Rayen en German met de Ierse broers mee naar Kopje Koffie Karpershoek, het café van hun ouders op de hoek van de Prins Hendrikkade. Het was er warm en druk. Na een harte-lijke knuffel hadden de twee hardwerkende ouders geen aandacht meer voor de vier jongens. Ze gingen daarom naar boven en snuffel-den stiekem in de uitgebreide verzameling pornovideo's. Weer terug in de Potgieterstraat trakteerden ze daar hun vriendjes uit de straat op grote zakken patat. Hun vingers aflickend verborgen ze het over-gebleven geld tussen de klimop voor hun deur, ruimden snel het huis op en wachtten op de thuiskomst van hun moeder.

Ondanks zijn frêle uiterlijk was het voor iedereen vanzelfsprekend dat Rayen de leider was. Bij het openbreken van speelkasten, bij opstootjes op het schoolplein of bij het bouwen van een boom-hut, Rayen ging voorop. German kon een wederdienst bewijzen wan-neer Rayen happend naar adem op de vloer lag. German rende me-nigmaal het huis door op zoek naar papieren zakje waarin zijn snel uitgeputte broer kon ademen. Hij hielp zijn moeder het slappe lijfje de trappen van de bovenwoning af te dragen op weg naar de dokter. Hij kon blijven zwijgen, zodat niemand wist dat zijn trotse broer pro-blemen met zijn ademhaling had.

Sinds ze in Nederland was had Magda Huiswoud, zonder part-ner, eerst haar jongste en later, toen Rayen zich bij hen voegde, bei-de jongens alleen opgevoed. In de paar jaar dat ze in de DaCosta buurt woonde, hernieuwde ze de kennismaking met een oude vlam, de heer Slijngaard. Zij besloten samen te gaan wonen in zijn boven-huis in Bos en Lommer. Rayen en German kregen er een broer bij, Clive Slijngaard. Clive was in een echtscheidingsprocedure toegewe-

zen aan zijn vader, terwijl zijn zus bij hun moeder in Amsterdam Oost ging wonen. Rayen kreeg er een broer bij van zijn eigen leeftijd en wel één die met hetzelfde lef aanvoerder in de buurt wilde zijn. German was het minst gelukkig met de gezinsuitbreiding, "Ik had geen behoefte aan nog een broer boven mij." Het bovenhuis was te klein voor het nieuwe gezin en ze verhuisden naar de nieuwbouwwijk Almere waar er ruime woningen in overvloed gebouwd werden.

De Wierden, Almerehaven, 1983. "Die zandbak!", riepen de drie jongens ontsteld. Het vooruitzicht om naar Almere te verhuizen zagen ze niet zitten. Het imago van Almere als een kleurloze stad was toen alom bekend. Voor Rayen was het de tweede verhuizing die hij bewust meemaakte. Van beide gebeurtenissen had hij later het gevoel daardoor te zijn ontsnapt aan een ongewisse toekomst als crimineel. Ontsnapt uit Paramaribo, waar hij als scharminkeltje dat nergens bang voor was, door de kleine boeven gebruikt werd om voor hen op de uitkijk te staan. Ontsnapt uit Amsterdam, waar hij en zijn kornuiten veel kwartjes en guldens ophaalden met het openbreken van speelautomaten. Geld was snel verdiend in de grote stad.

In de Wierden brak een nieuw tijdperk aan. Het was een groot verschil met de Amsterdamse binnenstad, waar je nauwelijks een boomhut kon bouwen in de eenzame boom op het Da Costa-pleintje of een hut te bouwen in de parken rond deze nieuwbouwwijk, waar de herten nog tot in de straat liepen. Zij en hun nieuwverworven vriendjes speelden in het Vroege Vogelbos en op de strandjes van het Gooimeer tot ze 's avonds doodmoe naar huis gingen. Hoe ouder, langer en sterker Rayen werd hoe vanzelfsprekender hij het vond 'de baas' in de buurt te zijn. Met een op zijn bruine lijf geschreven arrogantie heerste hij op straat, bij het voetballen en op school. Hij ging op de vuist met iedereen die zijn leiderschap betwistte. Wanneer er geen kattenkwaad werd uitgehaald, zat Rayen te lezen. In tegenstelling tot zijn broers verslond hij boeken. Maar zijn broers wilden wel voorgelezen worden. Hun favoriete boek was een dikke omnibus, De Lotgevallen van Tom Sawyer en Huckleber-

ry Finn. Daarnaast was ook hij een creatieve jongen die veel van tekenen hield. Rayen wilde zijn tekentalent ontwikkelen op een school die alleen maar tekenles gaf. Hij had een hekel aan de andere lessen. Magda had moeite haar oudste er van te overtuigen dat hij gewoon door moest leren en dat het Echnaton de juiste school voor hem was. Het was één van de weinige rimpels tussen moeder en zoon. Ze nam maar voor lief dat de broers de stad volspoten met graffiti en dat ze regelmatig met de achterbak vol spuitbussen naar de vuilstort moest.

Clive, Rayen en German.

HOOFDSTUK 3

EEN 'BLACK THING': VAN HIPHOP TOT SMOOTH OPERATOR

“Waarin Rayen kapper wordt, vader wordt en verliefd wordt op Monique.”

'Stjak stjik' ging de schaar van Rayen. Up, up werd het kapsel omhoog gemodelleerd. Kid 'N Play was in 1986 uit met hun eerste hit. Hun kapsel bleef ook in Almere niet onopgemerkt door de clips op MTV. Strak, 20 centimeter omhoog gestileerd en dan waterpas afgetopt. Het waren Hiphoppers, Run-DMC en The King of Pop, Michael Jackson, die er in '86 voor zorgden dat de muzikzender MTV clips van zwarte Hiphopartiesten in hun programmering opnam. Hiphop was toen een Black Thing en kwam voor de Nederlandse jongeren met een zwarte, bruine of olijfkleurige huid als een zegen. Surinaamse en Marokkaanse jongeren konden zich goed identificeren met hun gelijken uit de Newyorkse wijken The Bronx en Queens die gediscrimineerd werden door hun blanke medestadsbewoners. Het zat voor de Almeeders niet in de felle teksten van de Newyorkers, maar zij voelden zich wel degelijk anders dan hun blanke schoolvriendjes. En discriminatie lag ook in Almere om de hoek.

Rayen en Clive waren als jonge thuishappertjes begonnen. Ze knipten elkaar in hun garagebox in De Wierden want bij Oom in de kapperszaak waren zij en hun groeiende vriendschaar niet meer welkom voor een gratis knipbeurt. Naarmate Rayen ouder werd,

vroeg hij steeds vaker een bijdrage aan zijn vrienden. Het was duidelijk dat hij een kapperstalent was. Al gauw werd Rayen gevraagd door diverse Surinaamse kappers om daar ná schooltijd te komen werken. Nadat hij zijn middelbare school had afgemaakt kon hij definitief aan de slag als kapper. Waar hij ook knipte, het liep daar altijd storm. Geknipt te worden door Rayen was 'hot'. Hij knipte van 'Table Top' naar het voorbeeld van de hiphoppers Kid 'N Play tot het scheve kapsel van de Surinaamse verzetsheld Anton de Kom. Zijn klanten zaten vaak tot elf uur 's avonds te wachten voor ze aan de beurt waren.

Clive herinnerde zich: "Je had een Haven-DMC en een Stad-DMC. We kwamen bij elkaar voor voetbaltoernooien en feestjes. We organiseerden ze vanuit een Black Thing. Niet dat je niet mee mocht doen als je anders was, maar de oorsprong was Black!", benadrukt hij. In diezelfde tijd waren Rayen en Clive begonnen met kickbokslessen bij Shizentai Gym.

Jeugd vriend Harold Deekman kijkt vooral naar een ander aspect van hun tienerjaren. "Saamhorigheid was voor mij het belangrijkste element van onze feesten. Onze moeders zorgden voor de hapjes. En zij wisten altijd: die mag geen varkensvlees, en die mag géén..., noem het maar op. Nu nog na dertig jaar, als we elkaar ontmoeten op een feestje, weet mijn moeder nog wat iedereen wel of niet mag eten." Deekman zit aan een tafeltje bij Simson Gym, waar hij één van de trainers is, en kijkt dromerig weg. Achter de beslagen ramen van de dojo traint een groep jongeren. "Ik mis die saamhorigheid, die wij toen onderling hadden, bij de jeugd van tegenwoordig. We zorgden voor elkaar. We hielpen elkaar met advies, soms zelfs aan een baan. En als er weleens een vechtpartij uitbrak dan realiseerden we ons altijd wie er uit de wind gehouden moest worden. Dat was iemand die de volgende dag moest voetballen. Of het was Rayen, die binnenkort een wedstrijd had. En de belangrijkste reden waarom we, nú, ná dertig jaar, allemaal nog vrienden zijn: we hebben nooit met elkaars vrouwen gerotzoid!"